

Wzorzec FCI nr 135 /22. 09. 2000/, wersja angielska

SZWEDZKI LAPPHUND

TŁUMACZENIE : Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Szwecja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:

26.06.2000.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies pasterski; obecnie głównie pełni funkcję psa do towarzystwa.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Seksja 3 Nordyckie psy stróżujące i pasterskie.
Bez prób pracy.

ZARYS HISTORII RASY: Szwedzki lapphund (nordycki szpic, używany dawniej przez nomadów-Lapończyków do wypasu reniferów) jest znany w krajach nordyckich od wieków.

WRAŻENIE OGÓLNE : Typowy szpic, nieco mniej, niż średniej wielkości, dumnie noszący głowę. Jego szata jest odporna na warunki pogodowe.

ISTOTNE PROPORCJE: Prostokątny kształt tułowia.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT : Żywotny, czujny, miły i czuły. Lapphund jest bardzo pojętny i chętny do pracy. Jako pies stróżujący i pasterski ma umiejętności bardzo przydatne przy wypasie reniferów. Jest on bardzo wszechstronny; nadaje się do zawodów posłuszeństwa, agility, wypasu, tropienia, itd. Łatwy do wyszkolenia, wytrzymały i wytrzymały.

GŁOWA :

OKOLICA MÓZGOCZASZKI :

Czaszka : Nieco dłuższa, niż szersza; czoło zaokrąglone; potylicą nie jest wyraźnie zaznaczona.

Stop: Bardzo dobrze zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Preferowany czarny lub bardzo ciemny.

Kufa: Stanowi nieco więcej, niż 1/3 długości głowy. Kufa mocna, równomiernie zwężająca się w kierunku nosa. Grzbiet nosa prosty.

Wargi: Ściśle przylegające. Podniebienie i wargi mocno pigmentowane.

Szczeka i zuchwa oraz uzębienie : Zgryz nożycowy; równo ustawione i dobrze wykształcone zęby.

Oczy: Szeroko rozstawione, okrągłe, dosyć duże, ale nie wylupiate. Brązowe, najlepiej ciemnobrązowe, i pełne wyrazu. Obwódki oczu mocno pigmentowane.

Uszy: Trójkątne; szerokie u nasady; małe; stojące; koniuszki nieco zaokrąglone. Szeroko rozstawione i bardzo ruchome. Uszy załamane są niepożądanym, lecz nie stanowią wady dyskwalifikującej.

SZYJA: Umiarkowanej długości, kształtna i mocna.

TULÓW: Dobrze związany; długości przekraczającej nieco wysokość w kłębie.

Grzbiet: Poziomy, mocny, umięśniony, sprężysty.

Lędźwie Krótkie i szerokie.

Zad: Proporcjonalnie długi i szeroki, nieco opadający, dobrze umięśniony.

Klatka piersiowa: Dosyć głęboka, sięgająca łokci. Klatka piersiowa proporcjonalnie długa, owalna, z dobrze wykształconymi ostatnimi żebrami. Dobrze rozwinięte przedpiersie; wyraźnie zaznaczony mostek.

Dolna linia i brzuch: Brzuch nieco podciągnięty.

OGON: Osadzony dosyć wysoko, po rozprostowaniu sięga stawu skokowego. Gdy pies jest w ruchu – noszony zwinięty nad grzbietem.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE: Kończyny przednie powinny być wystarczająco kątowane w łopatkach i łokciach, tak, by zapewniały dobry wyrok.

Łopatki: Łopatką dobrze ukątowana.

Łokcie: Ściśle przylegające do klatki piersiowej.

Przedramię: Proste, mocne i równoległe, zarówno w pozycji stojącej, jak i w ruchu.

Śródreżca: Wystarczająco ukośne.

Przednie łapy: Mocne, owalne, o zwartych palcach; mocne i elastyczne opuszki. Dobrze okryte włosami, także między opuszkami. Pazury i opuszki mocno pigmentowane.

KOŃCZYNY TYLNE: Dobrze, ale nie przesadnie kątowane w kolanie i stawie skokowym.

Udo: Umięśnione.

Stawy skokowe: Nisko nad podłożem, aby dawać dobrą siłę napędu. Place szczałkowe niepożądane.

Tylne łapy: Takie same, jak przednie.

CHÓD/RUCH: Lekki i sprężysty, dobrze pokrywający teren, z dobrą akcją kończyn tylnych.

SZATA:

WŁOS: Obfita podwójna szata. Włos odstający od ciała; podszybie gęste i bardzo delikatnie skręcone. Krótki na głowie i przedzie kończyn. Dłuższy na mostku, z tyłu kończyn oraz na ogonie. Na ogonie krzaczasty, długi i gęsty. Tworzy kryzę wokół szyi.

MAŚĆ: Zwykle jednolicie czarna; brązowe refleksy – typowe. Dawno temu występował także kolor wątrobianobrzązowy. Biel na klatce piersiowej, łapach oraz koniuszku ogona – dopuszczalna, ale większa ilość bieli jest niepożądana.

WYSOKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: Idealna wysokość – psy: 48 cm,
suki: 43 cm.

Dopuszczalne odchylenie o 3 cm poniżej i powyżej.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

POWAŻNA WADA:

- Zupełny brak podszycia.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Brak typu.
- Nieprawidłowości.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.